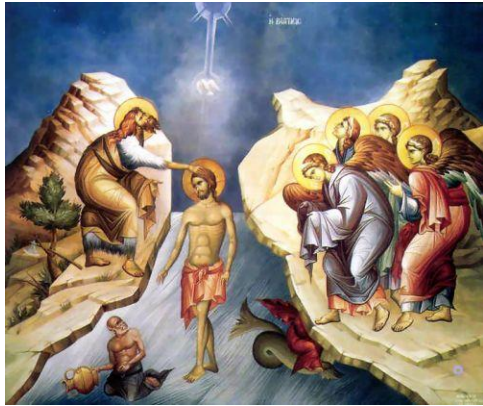

Απόσπασμα ομιλίας εις τὰ Ἅγια Φῶτα

Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Μέ τήν γέννησιν λοιπόν ἔχομεν προεορτάσει τὰ πρόποντα καί ἐγώ ὁ ὁποῖος προεξάρχω εἰς τήν ἑορτήν καί σεις καί ὅλα τὰ ἐγκόσμια καί τὰ ὑπερκόσμια ὄντα. Ἐχομεν τρέξει μαζί μέ τόν ἀστέρα καί ἔχομεν προσκυνήσει μαζί μέ τούς μάγους, (Ματθ. 2, 10), ἔχομεν φωτισθῆ μαζί μέ τούς ποιμένας (Λουκ. 2, 7) καί ἔχομεν δοξάσει μαζί μέ τούς ἀγγέλους, τόν ἔχομεν δεχθῆ εἰς τάς ἀγκάλας μας μαζί μέ τόν Συμεών (Λουκ. 2, 13 ε). Καί τόν ἔχομεν δοξολογήσει μαζί μέ τήν ἀξιοσέβαστον καί σῶφρονα ἐκείνην Ἄννα (Λουκᾶ. 2, 36 ε). Καί ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἦλθε κατά τρόπον ξένον πρὸς τήν φύσιν του εἰς τόν ἰδικόν του τόπον, διότι ἐδόξασε τόν ξένον. Τώρα δέ πρόκειται δι' ἄλλην πρᾶξιν τοῦ Χριστοῦ καί δι' ἄλλο μυστήριον.

Δέν ἤμπορῶ νά συγκρατήσω τήν χαράν μου. Νιώθω νά γεμίζω ἀπό Θεόν. Λίγο ἀκόμη καί θά ἀρχίσω νά κηρῦσσω τήν εὐχάριστον ἀγγελίαν, ὅπως ὁ Ἰωάννης, ἔστω καί ἂν δέν εἶμαι πρόδρομος, πάντως θά τό κάμω ἀπό τήν ἐρημίαν. Ὁ Χριστός φωτίζεται, ἄς φωτισθῶμεν μαζί του.

Ὁ Χριστός βαπτίζεται, ἄς κατέβωμεν μαζί του (εἰς τόν ποταμόν) διά νά ἀνέβωμεν καί μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς βαπτίζεται. Θά πρέπει νά προσέξωμεν μόνον τό βάπτισμα ἢ καί ὅλα τὰ ἄλλα; Δηλαδή ποῖος ἦτο, ἀπό ποῖον ἐβαπτίσθη καί πότε ἐβαπτίσθη; Ὅτι ἦτο καθαρός, ὅτι ἐβαπτίσθη ἀπό τόν Ἰωάννην καί ὅτι μετὰ ἤρχισε τὰ θαύματα; Διά νά μάθωμεν τί καί διά νά διαπαιδαγωγηθῶμεν εἰς τί; Ὅτι α) πρέπει νά καθαριζώμεθα προηγουμένως, β) νά εἴμεθα ταπεινόφρονες καί γ) νά κηρῦσσωμεν μόνον ὅταν εἴμεθα ὀλοκληρωμένοι κατά τήν πνευματικὴν καί σωματικὴν ἡλικίαν. Τό πρῶτον (πρέπει νά τό εἴπωμεν) πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι

σκοπεύουν νά βαπτισθῶν, ἐνῶ δὲν ἔχουν προηγουμένως προετοιμασθῆ καὶ ἐνῶ δὲν παρέχουν ἐγγυήσεις μέ τήν συνήθειάν των νά πράττουν τό καλόν, ὅτι ἡ λύτρωσις των θά παραμείνη σταθερά. Διότι ἐάν τό χάρισμα (διότι πράγματι εἶναι χάρισμα) παρέχει ἄφεςιν τῶν παρελθόντων, τότε εἶναι περισσότερον ταιριαστόν πρός τήν εὐσέβειαν τό νά μήν ξαναγυρίσωμεν εἰς ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔχομεν ἐμέσει. Τό δεύτερον ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύονται ἔναντι τῶν ἱερέων, ἄν εἶναι κάπως ἀνώτεροι ἀπό αὐτούς. Τό τρίτον δέ πρός ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βασιζονται εἰς τόν νεανικόν των ἐνθουσιασμόν καὶ νομίζουν ὅτι ἡ κάθε περίστασις εἶναι κατάλληλος διά διδασκαλίαν ἢ κατάληψιν τῆς πρωτοκαθεδρίας.

Ὁ Ἰησοῦς ὑποβάλλεται εἰς κάθαρσιν καί σύ τήν περιφρονεῖς; (Καθαρίζεται) ὑπό τοῦ Ἰωάννου, καί σύ ἐπαναστατεῖς ἔναντιόν τοῦ κήρυκός σου; Καθαρίζεται ὅταν εἶναι ἤδη τριάκοντα ἐτῶν, καί σύ προτοῦ κἄν βγάλης γένεια διδάσκεις τούς γέροντας ἢ τοῦλάχιστον νομίζεις ὅτι τούς διδάσκεις, ἐνῶ οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε καί, ἐνδεχομένως, ἡ συμπεριφορὰ σου σέ κάνουν ἄξιον σεβασμοῦ; Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν δέ ἔρχονται εἰς τήν γλῶσσαν τά παραδείγματα τοῦ Δανιήλ καί τῶν ἄλλων νέων κριτῶν, ἐπειδή καθένας ὁ ὁποῖος ἀδικεῖ, εὐκολα βρίσκει δικαιολογίας. Δέν ἀποτελεῖ ὅμως νόμον τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνο τό ὁποῖον εἶναι κάτι σπάνιον, ὅπως τήν ἀνοιξιν δὲν τήν φέρει ἕνα μόνον χελιδόνι, ὅπως δὲν κάνει καί μία μόνον γραμμὴ τόν γεωμέτρην, ἢ ἕνα μόνον ταξίδι τόν ναυτικόν. Ὁ Ἰωάννης ὅμως βαπτίζει καί ἔρχεται νά βαπτισθῆ ὁ Ἰησοῦς, διά νά ἀγιάση μέν ἐνδεχομένως καί τόν βαπτιστήν, ὅπως εἶναι δέ καταφανές, διά νά θάψῃ μέσα εἰς τό ὕδωρ ὅλον τόν παλαιόν Ἀδάμ καί νά ἀγιάση πρὶν ἀπ' αὐτούς καί χάριν αὐτῶν τόν Ἰορδάνην. Ὅπως δέ ὁ ἴδιος ἦταν πνεῦμα καί σὰρξ, ἔτσι δίδει τήν πνευματικὴν ὁλοκλήρωσιν μέ Πνεῦμα καί ὕδωρ. Ὁ βαπτιστής δὲν δέχεται καί ὁ Ἰησοῦς ἀγωνίζεται (νά τόν πείσῃ). «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νά βαπτισθῶ ἀπό σένα» λέγει ὁ λύχνος εἰς τόν Ἥλιον, ἡ φωνὴ εἰς τόν Λόγον, ὁ φίλος εἰς τόν Νυμφίον, ὁ ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλο γέννημα γυναικός (Ματθ. 11, 11) εἰς τόν Πρωτότοκον ὁλοκλήρου τῆς δημιουργίας (Κολ. 1, 15), ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐσκίρτησεν ἐνῶ εὐρίσκετο μέσα εἰς τήν κοιλίαν εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐπροσκυνήθη μέσα εἰς τήν κοιλίαν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προέτρεξε καί ὁ ὁποῖος θά προτρέξῃ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐφάνη καί θά φανῆ. «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νά βαπτισθῶ ἀπό σένα» – πρόσθεσε καί «δι' ἐσέ» (διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐπρόκειτο νά βαπτισθῆ μέ τό μαρτύριον) ἢ, ὅπως ὁ Πέτρος, τό ὅτι θά καθάρισῃς ὄχι μόνον τούς πόδας –

«καί σύ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ; » (Ματθ. 3, 14). Καί τοῦτο εἶναι προφητικόν. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὅπως μετὰ τὸν Ἡρώδη ἐπρόκειτο νὰ καταληφθῆ ἀπὸ μανίαν ὁ Πιλάτος, ἔτσι καί μετὰ ἀπ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἔφευγε προηγουμένως, θὰ ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰησοῦς. Τί δέ λέγει ὁ Ἰησοῦς; «Ἄφησε τώρα τάς ἀντιρρήσεις» (Ματθ. 3, 15), διότι αὐτό ἀπαιτοῦσε τό θεῖον σχέδιον. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπρόκειτο νὰ βαπτίσῃ αὐτός τὸν βαπτιστήν. Τί δέ εἶναι τό φτυάρι (Ματθ. 3, 12); Ἡ κάθαρσις. Τί εἶναι δέ τό πῦρ (Ματθ. 3, 10); Τό κάψιμον κάθε ἀνοήτου πράγματος καί ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ πνεύματος. Τί εἶναι δέ ἡ ἀξίνη; Τό κόψιμον τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔχει γεμίσει μέ ἀκαθαρσίας, ἔχει καταστῆ ἀθεράπευτος. Τί εἶναι δέ ἡ μάχαιρα (Ματθ. 10, 34); Ἡ τομή τὴν ὁποίαν κάνει ὁ Λόγος καί ἡ ὁποία ξεχωρίζει τό κακόν ἀπὸ τό καλόν καί τὸν πιστόν ἀπὸ τὸν ἄπιστον καί ἡ ὁποία κάνει τὸν υἱόν καί τὴν θυγατέρα καί τὴν νύμφην νὰ ἐπαναστατοῦν κατὰ τοῦ πατρὸς καί τῆς μητρὸς καί τῆς πενθερᾶς (Ματθ. 10, 35), καί τὰ νέα καί πρόσφατα (νὰ ἐπαναστατοῦν) κατὰ τῶν παλαιῶν τὰ ὁποῖα εἶναι σκιώδη. Τί εἶναι δέ τό κορδόνι τοῦ ὑποδήματος (Ματθ. 3, 11), τό ὁποῖον δέν ἠμπορεῖς νὰ λύσης σύ ὁ ὁποῖος βαπτίζεις τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἔζησες εἰς τὴν ἐρημίαν μέ νηστείαν, ὁ νέος Ἡλίας, ὁ ὁποῖος εἶσαι κάτι ἀνώτερον καί ἀπὸ προφήτην (Ματθ. 11, 9), ἐφόσον εἶδες καί ἐκείνον τὸν ὁποῖον εἶχες προφητεύσει καί ὁ ὁποῖος συνδέεις τὴν Παλαιάν μέ τὴν Καινὴν Διαθήκην; Τί εἶναι τοῦτο; Ἐνδεχομένως ὁ λόγος περὶ τῆς ἐλεύσεως εἰς τὴν γῆν καί περὶ τῆς σαρκός, τοῦ ὁποίου καί τό ἐλάχιστον ἀκόμη τμήμα εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ κατανοητόν, ὄχι μόνον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀκόμη σαρκικόν φρόνημα καί εἶναι ἀκόμη νήπια εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ καί εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διαθέτουν τό Πνεῦμα τοῦ Ἰωάννου.

Ἀλλὰ καί ἀνεβαίνει ἀπὸ τό ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς. Ἀνεβάζει δέ μαζί του καί τὸν κόσμον καί βλέπει νὰ σχίζωνται οἱ οὐρανοί, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀδάμ εἶχε κλείσει διὰ τὸν ἑαυτόν του καί διὰ τοὺς ἀπογόνους του, ὅπως εἶχε κλείσει καί μέ τὴν μάχαιραν τοῦ πυρός τὸν Παράδεισον (Γεν. 3, 24). Καί τό Πνεῦμα μαρτυρεῖ τὴν Θεότητα (διότι τό ὅμοιον σπεύδει πρὸς τό ὅμοιον) καί ἡ φωνὴ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς (Ματθ. 3, 17) (διότι ἀπ' ἐκεῖ προερχόταν ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐδίδοτο ἡ μαρτυρία). Ἐμφανίζεται δέ ὡσάν περιστέρι (Λουκ. 3, 22) (διότι τιμᾷ τό σῶμα, ἀφοῦ καί αὐτό γίνεται Θεός μέ τὴν θέωσιν, ὅταν αὐτὴ θεωρῆται ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ σώματος) καί λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι ἀπὸ πολὺ παλαιὰ συνηθισμένο νὰ φέρῃ τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς παύσεως τοῦ κατακλυσμοῦ τό περιστέρι (Γεν. 8, 10 ἐ). Ἐάν δέ

κρίνης τήν θεότητα μέ ὄγκους καί μέ σταθμά, καί διά τόν λόγον αὐτόν σου φαίνεται μικρόν τό Πνεῦμα, ἐπειδή παρουσιάζεται μέ μορφήν περιστεριοῦ, ὧ ἀνόητε καί μικρόψυχε διά τά πιό μεγάλα, εἶναι καιρός νά δυσφημίσης καί τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐπειδή παρομοιάζεται μέ ἕνα σπειρί ἀπό σινάπι (Ματθ. 13, 31 ἐ), καί νά ὑπερυψώνης τόν διάβολον πιό πολύ ἀπό τήν μεγαλειότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδή αὐτός μέν ὀνομάζεται βουνό μέγα (Ζαχ. 4, 7) καί Λεβιάθαν καί βασιλεύς ὄσων εὐρίσκονται εἰς τά ὕδατα ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ὀνομάζεται ἀρνίον (Ἰω. 1, 29) καί μαργαρίτης (Ματθ. 13, 46) καί σταγῶν καί ἄλλα παρόμοια. Ἐπειδή δέ σήμερα πανηγυρίζομεν τό βάπτισμα καί πρέπει νά κακοπαθήσωμεν ὀλίγον πρός χάριν ἐκείνου ὁ ὁποῖος πρός χάριν μας ἔγινεν ὅπως ἐμεῖς καί ἐβαπτίσθη καί ἐσταυρώθη, ἄς ἐξετάσωμεν φιλοσοφικά κάτι σχετικόν μέ τήν διαφοράν τῶν βαπτισμάτων, διά νά φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καθαρισμένοι. Ὁ Μωϋσῆς ἐβάπτισεν εἰς τό ὕδωρ καί πρῖν ἀπ' αὐτό εἰς τήν νεφέλην καί εἰς τήν θάλασσαν (Ἐξ. 14, 23). Αὐτό δέ ἀποτελοῦσε σύμβολον, ὅπως πιστεύει καί ὁ Παῦλος. Ἡ θάλασσα τοῦ νεροῦ, ἡ νεφέλη τοῦ Πνεύματος, τό μάννα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, καί τό ὕδωρ, τό ὁποῖον ἔπιναν, τοῦ οὐρανοῦ ποτοῦ (Α' Κορ. 10, 1 ἐ). Καί ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισεν, ἀλλά ὄχι τελειῶς ἰουδαϊκά, ἐπειδή δέν ἐβάπτισεν μόνον εἰς τό ὕδωρ ἀλλά καί εἰς τήν μετάνοιαν. Ὅχι ὄμως καί ὀλότελα πνευματικά, ἐπειδή δέν προσθέτει καί τό «εἰς τό Πνεῦμα». Βαπτίζει καί ὁ Ἰησοῦς, ἀλλά εἰς τό Πνεῦμα. Αὐτό εἶναι ἡ τελειότης. Καί πῶς δέν εἶναι Θεός, διά νά γίνω καί λίγο παράτολμος, ἐκεῖνος ἀπό τόν ὁποῖον θά γίνης καί σύ Θεός; Γνωρίζω καί τέταρτον βάπτισμα, τό βάπτισμα τοῦ μαρτυρίου καί τοῦ αἵματος, εἰς τό ὁποῖον ἐβαπτίσθη καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καί τό ὁποῖον εἶναι πολύ πιό ἀξιοσέβαστον ἀπό τά ἄλλα, καθόσον δέν μολύνεται ἀπό μεταγενέστερα ἁμαρτήματα. Γνωρίζω καί πέμπτον ἀκόμη, τό βάπτισμα τῶν δακρύων, τό ὁποῖον εἶναι ἀκόμη πιό ἐπίπονον, ὅπως «ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος βρέχει κάθε νύκτα τό κρεβάτι καί τά στρώματά του μέ δάκρυα» (Ψαλ. 6, 7), τοῦ ὁποῖου «αἰ πληγαί τῆς κακίας μυρίζουν ἄσχημα καί ἔχουν σαπίσει» (Ψαλ. 37, 6), ὁ ὁποῖος «πενθεῖ καί βαδίζει μέ σκυμμένο κεφάλι» (Αὐτόθι 7) καί ὁ ὁποῖος μιμεῖται τήν ἐπιστροφήν τοῦ Μανασσῆ καί τήν ταπείνωσιν τῶν κατοίκων τῆς Νινευῖ, ἡ ὁποία τοῦς ἐξησφάλισε τήν συγχώρησιν (Ἰων. 3, 5), ὁ ὁποῖος, ἀκόμη, λέγει αὐτά τά ὁποῖα εἶπεν ὁ τελώνης εἰς τόν ναόν καί ἐκέρδισε τήν συγχώρησιν ἀντί διά τόν καυχησιάρην φαρισαῖον (Λουκ. 18, 13 ἐ), καί ὁ ὁποῖος σκύβει μέ ταπείνωσιν, ὅπως ἡ Χαναναία (Ματθ. 15, 22 ἐ), καί ζητεῖ νά τόν

εὐσπλαχνισθοῦν καί νά τοῦ δώσουν ὡς τροφήν ψίχουλα, τήν τροφήν δηλαδή τήν ὁποῖαν τρώγει ὁ σκύλος ὅταν εἶναι πολύ πεινασμένος. Ἐγώ μέν λοιπόν (ἐπειδή ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον εὐμετάβλητον καί μεταβλητῆς φύσεως) καί τοῦτο τό δέχομαι μέ προθυμίαν, καί προσκυνῶ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τό ἔδωσε, καί τό δίδω καί εἰς τούς ἄλλους, καί προσφέρω φιλανθρωπίαν ἔναντι τῆς φιλανθρωπίας ἣ ὁποῖα μου προσφέρεται. Διότι γνωρίζω ὅτι καί ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος ἀδύνατος, καί ὅτι μέ ὅποιο μέτρο θά κρίνω μέ τό ἴδιο θά κριθῶ (Ματθ. 7, 2). Σύ δέ τί λέγεις καί τί νόμους βγάζεις, ὦ νέε φαρισαῖε, ὁ ὁποῖος εἶσαι καθαρός μέν ὡς πρός τό ὄνομα ἀλλά ὄχι καί ὡς πρός τήν ψυχικήν διάθεσιν, καί ὁ ὁποῖος, ἐνῶ εἶσαι τό ἴδιο ἀδύνατος μέ τούς ἄλλους, διακηρύσσεις μέ ἔπαρσιν τάς δοξασίας τοῦ Νοβάτου; Δέν δέχεσαι τήν μετάνοιαν; Δέν συγκινεῖσαι μέ τούς ὀδυρμούς; Δέν χύνεις οὔτε ἕνα δάκρυ; Μακάρι νά μήν συναντήσης οὔτε σύ τέτοιον κριτήν. Δέν σέβεσαι τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος πήρε τάς ἀδυναμίας μας καί ἐσήκωσε τάς ἀσθενείας μας (Πρβλ. Ἦσ. 53, 4), ὁ ὁποῖος ἦλθε ὄχι διά τούς δικαίους, ἀλλά διά νά μετανοήσουν οἱ ἁμαρτωλοί (Λουκ. 5, 32), ὁ ὁποῖος «θέλει τήν εὐσπλαχνίαν περισσότερον ἀπό τήν θυσίαν» (Ωσ. 6, 6), ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ τά ἁμαρτήματα ἑβδομήντα ἑπτὰ φορές (Ματθ. 18, 22); Πόσο ἀξιομακάριστη θά ἦταν ἡ ὑψηλοφροσύνη σου, ἂν ἦταν καθαρότης καί ὄχι ἀνόητη κενοδοξία, ἣ ὁποῖα θέτει νόμους ἀνωτέρους ἀπό τάς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καί ἀντικαθιστᾷ τήν μετάνοιαν μέ τήν ἀπόγνωσιν. Διότι τό ἴδιο κακά εἶναι καί ἡ χωρίς σωφροσύνην συγχώρησις καί ἡ χωρίς συγχώρησιν καταδίκη, ἐπειδή ἡ μέν πρώτη ἀφήνει τελείως ἐλεύθερα τά χαλινάκια ἐνῶ ἡ δευτέρα προκαλεῖ ἀπόγνωσιν μέ τήν σκληρότητά της. Δεῖξέ μου τήν καθαρότητά σου, καί τότε θά δεχθῶ νά ὑπερηφανεύεσαι. Τώρα ὁμως φοβοῦμαι μήπως, ἐνῶ εἶσαι γεμᾶτος ἀπό πληγᾶς, βάλῃς μέσα ἐκεῖνο τό ὁποῖον παραμένει ἀθεράπευτον. Οὔτε δέχεσαι μετανοημένον τόν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος μέ τήν μετάνοιάν του διετήρησε τό προφητικόν του χάρισμα; Οὔτε τόν Πέτρον τόν μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔπαθε κάτι ἀνθρώπινον κατά τήν διάρκειαν τοῦ σωτηρίου πάθους (Ματθ. 26, 70); Ὁ Ἰησοῦς δέ τόν ἐδέχθη καί μέ τήν τριπλῆν ἐρώτησιν καί τήν τριπλῆν ὁμολογίαν ἐθεράπευσε τήν τριπλῆν ἄρνησιν (Ἰω. 21, 15-17). Ἦ δέν δέχεσαι οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐτελειοποιήθη μέ τό αἷμα του; Καί αὐτό ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς σκληρότητός σου. Οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος παρενόμησεν εἰς τήν Κόρινθον (Α΄ Κορ. 5, 1-13); Ὁ Παῦλος δέ ὑπέδειξεν ὡς ποιήν τήν ἀγάπην, ἐπειδή εἶδε τήν διόρθωσιν καί τό αἷτιον τῆς διορθώσεως, «διά νά μήν χαθῆ

ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀμαρτήσῃ ἀπό τήν ὑπερβολικήν ἐπιτίμησιν» (Β΄ Κορ. 2, 7). Οὔτε ἐπιτρέπεις εἰς τὰς νέας χήρας νά ὑπανδρεύωνται, ἐπειδή ἡ ἡλικία των εἶναι εὐκόλον νά παρεκκλίνῃ πρὸς τήν ἀμαρτίαν; Αὐτό ὅμως τό ἐτόλμησεν ὁ Παῦλος (Α΄ Τιμ. 5, 14), τοῦ ὁποῖου σύ γίνεσαι διδάσκαλος, ὡσάν νά εἶχες ἀναβῆ μέχρι τόν τέταρτον οὐρανόν καί εἰς ἄλλον Παράδεισον, ὡσάν νά εἶχες ἀκούσει πῶς ἀπόρρητα πράγματα, καί νά εἶχες ὀδηγήσει εἰς τό Εὐαγγέλιον μεγαλύτερον ἀριθμόν ἀνθρώπων. Ἀλλά αὐτά δέν γίνονται μετά τό βάπτισμα, λέγει κάποιος. Ποία εἶναι ἡ ἀπόδειξις διά τοῦτο; Ἡ παρουσίαζε ἀποδείξεις, ἢ μήν κατακρίνης. Ἐάν δέ τό πρᾶγμα εἶναι ἀμφίβολον, ἄς ὑπερισχύῃ ἡ ἀγάπη πρὸς τόν ἀνθρωπον. Ἀλλά ὁ Νοβᾶτος, λέγει, δέν ἐδέχθη ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν πέσει κατά τήν διάρκειαν τοῦ διωγμοῦ. Καί τί εἶναι αὐτό; Ἐάν μὲν δέν εἶχαν μετανοήσει, τότε εἶχε δίκαιον, διότι οὔτε ἐγώ δέχομαι ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέν μετανοοῦν, ἢ δέν μετανοοῦν ὅσο πρέπει, καί δέν παρουσιάζουν ὡς ἀντάλλαγμα διά τό κακόν τήν διόρθωσιν, καί ὅταν τοὺς δεχθῶ, τοὺς τοποθετῶ εἰς τήν ἀνάλογον θέσιν. Ἄν ὅμως δέν δέχεται ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν λυώσει ἀπό τὰ δάκρυα, δέν θά τόν μιμηθῶ. Καί διατί θά πρέπει νά ἀποτελέσῃ νόμον δι' ἐμέ ἢ μισανθρωπία τοῦ Νοβάτου, ὁ ὁποῖος τήν μὲν πλεονεξίαν, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ δευτέραν εἰδωλολατρίαν (Ἐφ. 5, 5), δέν τήν κατεδίκασε, ἐνῶ κατεδίκασε τόσον σκληρά τήν πορνείαν, ὡσάν νά ἦτο ἄσαρκος καί ἀσώματος; Τί λέγετε; Σᾶς πείθομεν μέ τοὺς λόγους αὐτούς; Ἐμπρός, ἐλάτε μαζί μέ μᾶς, τοὺς ἀνθρώπους! Ἄς δοξολογήσωμεν μαζί τόν Κύριον. Ἄς μήν τολμήσῃ κανεῖς ἀπό σᾶς νά εἶπη, ἔστω καί ἂν ἔχη πολύ μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τόν ἑαυτόν του· «μή μέ ἀγγίσης διότι εἶμαι καθαρός» (Ἠσ. 65, 5), ἢ «καί ποῖος εἶναι ὅπως εἶμαι ἐγώ; ». Δῶστε καί σέ μᾶς ἀπό τήν λαμπρότητά σας. Ἀλλά δέν σᾶς πείθομεν; Τότε θά κλάψωμεν πρὸς χάριν σας. Αὐτοί μὲν λοιπόν, ἂν μὲν θέλουν, ἄς ἀκολουθήσουν τόν δρόμον μας καί τόν δρόμον τοῦ Χριστοῦ, ἂν δέ δέν θέλουν, τότε ἄς ἀκολουθήσουν τόν δρόμον των. Ἴσως εἰς ἐκεῖνον νά βαπτισθοῦν ἀπό τήν φωτίαν, τό τελευταῖον βάπτισμα καί τό πῶς ἐπίπονον καί πῶς μακροχρόνιον, τό ὁποῖον κατακαίει τήν ὕλην, ὡσάν χόρτον, καί ἐξαφανίζει τήν ματαιοδοξίαν κάθε κακίας. Ἐμεῖς δέ ἄς τιμήσωμεν σήμερα τό βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ καί ἄς τό ἐορτάσωμεν σωστά μέ τό νά εὐφραινώμεθα πνευματικά καί ὄχι νά περιποιούμεθα τήν κοιλίαν μας. Θά εὐφρανθοῦμεν δέ μέ ποῖον τρόπον; «Λουσθῆτε διά νά καθαρισθῆτε» (Ἠσ. 1, 16). Ἄν μὲν εἴσθε κόκκινοι ἀπό τήν ἀμαρτίαν καί ὀλιγώτερον κόκκινοι ἀπό τό αἷμα, τότε νά γίνετε λευκοί

ὅπως τό χιόνι. Ἄν δέ εἴσθε κόκκινοι καί ἄνθρωποι γεμᾶτοι ἀπό αἵματα, τότε ἄς φθάσετε ἔστω καί τήν λευκότητα τοῦ μαλλιῶ. Πάντως καθαρισθῆτε καί φροντίζετε νά καθαρίζεσθε, ἐπειδή μέ τίποτε ἄλλο δέν χαίρεται τόσον πολύ ὁ Θεός, ὅσο μέ τήν διόρθωσιν καί τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, χάριν τοῦ ὁποίου ἔχουν λεχθῆ τά πάντα καί ἔχουν δοθῆ ὅλα τά μυστήρια, διά νά γίνετε φωτεινά ἀστέρια διά τόν κόσμον (Φιλιπ. 2, 15) καί δύναμις ζωτική διά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Διά νά παρουσιασθῆτε ὡσάν τέλεια φῶτα εἰς τό μεγάλο φῶς, καί νά μυηθῆτε εἰς τήν φωταγωγίαν ἢ ὁποία πηγάζει ἀπό ἐκεῖ, παίρνοντες φῶς καθαρῶτερον καί δυνατότερον ἀπό τήν Τριάδα, τῆς ὁποίας σήμερα ἔχετε ὑποδεχθῆ τήν μίαν αὐγήν ἀπό τήν Θεότητα, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, εἰς τόν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ ἐξουσία εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.